

Sam alszik. Most megölhetném. Nem fordítja felém az arcát – így nem lenne olyan nehéz. Megmoccanna, ha lépnék egyet? Megpróbálna-e leállítani? Vagy örülne, hogy véget ér ez a rémálom?

Nem gondolkozhatom így. Észben kell tartanom, hogy mi a valóságos, mi a jó. De amikor fogoly vagy, végtelennek érzed a napokat, és a remény hal meg legelőször.

Boldog emlékek után kutatok az agyamban, hogy távol tartsam a sötét gondolatokat, de egyre nehezebb rájuk találnom.

Még csak tíz (vagy már tizenegy?) napja vagyunk itt, a normális élet mégis távoli emléknek tűnik. Stoppoltunk egy londoni koncert után. Zuhogott az eső, és sorra húztak el mellettünk a kocsik, még csak nem is lassítottak. Bőrig áztunk, és már vissza akartunk fordulni, amikor végre megállt egy furgon. Meleg és száraz volt odabent. Kávával kínáltak egy termoszból. Már az illatától felvidultunk. Ennél már csak az íze volt jobb. Nem tudtuk, hogy utoljára ízleljük meg a szabadságot.

Amikor magamhoz tértem, lüktetett a fejem. A számon megszáradt vér. Már nem a meleg furgonban voltam. Hanem egy hideg, sötét helyen. Álmodom? Zaj ijesztett meg a hátam mögött. Sam volt az, aki éppen fel-tápászkodott.

Kiraboltak minket. Kiraboltak, és kidobtak valahol. Előrearaszolva tapogatom a falakat, amelyek körülzárnak bennünket.

Hideg, kemény csempék. Beleütöközöm Sambe, és egy kurta pillanatra átölelem, beszívom az illatát, amelyet úgy szeretek. Aztán elmúlik a pillanat, és tudatosul bennünk a helyzet rettenete.

Egy használaton kívüli műugrómedencében vagyunk. Pustulófélben lévő, gondozatlan, se pallók, se táblák, se lépcsők. Semmi, ami a megmentőnk lehetne. Csak a mély, sima falú tartály maradt, ahonnét lehetetlen kimászni.

Hallgatja az a gonosz dög az üvöltésünket? Valószínűleg.

Mert amikor végül elnémultunk, megtörténik. Egy mobiltelefon csöngését hallottuk, és egy rövid, diadalmas pillanatilag azt hittük, hogy jött valaki a megmentésünkre.

De akkor megláttuk a telefon kijelzőjének fényét a közelünkben, a medence fenekén. Sam nem mozdult, hát én rohantam oda. Miért mindig én? Miért mindig nekem kell?

– Helló, Amy.

A hang eltorzított, nem emberi. Könyörögni akartam, elmagyarázni, hogy szörnyű hibát követtek el, de az, hogy tudják a nevemet, megfosztott minden érvtől. Nem mondtam semmit, így a hang folytatta, szenvtelenül és kérlelhetetlenül:

- Életben akarsz maradni?
- Ki maga? Mit tett velünk...
- Életben akarsz maradni?

Egy percreg nem tudok válaszolni. Nem forog a nyelvem.

– Igen.

– A telefon mellett, a padlón találsz egy pisztolyt. Egy golyó van benne. Samnek vagy neked. Ez a szabadságod ára. Meg kell ölnöd, ha élni akarsz. Akarsz élni, Amy?

Nem tudok beszélni. Hányynom kell.

– Igen vagy nem?

És elnémul a telefon. Ekkor kérdi meg Sam:

– Mit mondtak?

Sam alszik mellettem. Most megtehetném.

2

A nő felkiáltott fájdalmában. Aztán csend lett.

Élénk színű csíkok jelentek meg a hátán. Jake felemelte az ostort, és egy suhintással újra lecsapott. A nő összerándult a kintól, felkiáltott, majd azt mondta:

– Még.

Ritkán mondott bármi mást. Nem volt az a beszédes típus. Nem úgy, mint Jake egyes ügyfelei. A szex nélküli kapcsolatban élő adminisztrátorokból, könyvelőkből és hivatalnokokból ömlött a szó: kétségbeesetten akartak tetszeni a férfinak, aki pénzért ütötte őket. Ez a nő más volt – csukott könyv. Soha nem említette, hogyan talált rá Jake-re. Vagy hogy miért jött el hozzá. Kurtán és világosan kiadta az utasításokat – hogy mire van szüksége –, aztán felszólította, hogy kezdjen hozzá.

Mindig a csuklója lekötözésével indítottak. Két szegecses bőrszíj feszesre húzva, amivel a falhoz pányvázta a karját. A padlóhoz rögzített vas bokabilincsek a lábára. A ruhái szépen összehajtva az odakészített széken, ő meg itt állt, megbilincselve, alsóneműben, és várta a büntetést.

Nem volt szerepjáték. Nincs „Kérlek, apuka, ne bánts” vagy „Rossz, nagyon rossz kislány voltam”. Ez a nő csak annyit akart, hogy üssék. Bizonyos tekintetben ez könnyebbség volt Jake-nek. Minden munka rutinná válik egy idő után, és néha jólesett, hogy nem kell kiszolgáltatnia szomorú, leendő áldozatok vágyait.

Ugyanakkor frusztráló is volt, hogy ez a nő nem hajlandó megfelelő kapcsolatot kialakítani vele. Bármely S&M történés legalapvetőbb eleme a bizalom. Az alávetettnek tudnia kell, hogy biztos kézben van, hogy a domináns fél ismeri a személyiségét, a szükségleteit, és kielégítő élményben fog részesülni a mindkét fél számára elfogadható keretek között. Ha ez hiányzik, akkor gyorsan támadássá vagy erőszakká válik az aktus, az ilyesmi pedig határozottan idegen volt Jake-től.

Felcsipegette a morzsákat – mert közben elhangzott egy-egy furcsa kérdés, egy-egy furcsa megjegyzés. Az idők során így tudott meg elemi dolgokat: a nő eredetileg nem southamptoni, nincs családja, hamarosan negyvenéves lesz, de nem bánja. Azt is megtudta az együttléteikből, hogy a fájdalmat keresi. A szex nem játszik szerepet benne. Nem akarta, hogy ingereljék vagy izgassák. Azt akarta, hogy büntessék. A verés soha nem ment túl messzire, de kemény volt és lankadatlan. Olyan teste volt, ami bírta – magas, izmos, erős –, és a régi sebhelyek arról tanúskodtak, hogy nem újdonság számára az S&M.

A sok tapogatózás, a gondosan fogalmazott kérdések után Jake csak egyvalamiben lehetett biztos. Egyszer, öltözködés közben kicsúszott a blézere zsebéből a fényképes igazolványa. A nő azonnal felkapta a padlóról, így azt hitte, hogy Jake nem látta meg. Pedig igen. Úgy gondolta, hogy tud egyet s mást az emberekről, de ez meglepetésként érte. Ha nem látta volna az igazolványát, soha ki nem találja, hogy a nő rendőr.

3

Amy tőlem egy-két méterre guggol. Elmúltak a kínos érzések, nincs már zavarban, amikor a padlóra vizek. Nézem a vékony pisisugarat, ahogy földet ér, és néhány kis csepp felverődik a piszkos bugyijára. Pár héttel ezelőtt még elfordítottam volna a fejem, de most már nem.

A vizelet lassan kígyózik a lejtős padlón a legmélyebb ponton összegyűlt, áporodott tócsáig. Követem a tekintetemmel az útját, de végül az utolsó cseppek is eltűnnek, ennyi volt a szórakozás. Amy visszahúzódik a sarkába. Nem mentegetőzik, nem reagál. Állatok lettünk – nem törődünk sem magunkkal, sem egymással.

Nem volt ez mindig így. Kezdetben dühösek, elszántak voltunk. Fogadkoztunk, hogy azért sem fogunk itt meghalni, hogy együtt túlélhetjük. Amy a vállamra állt, kaparászta a körmével a csempét, megfeszülve ágaskodott, hogy elérje a medence peremét. Amikor nem járt sikerrel, megpróbált elugrani a vállamról. De a medence négy-öt méter mély, talán több is, és a menekülés örökre elérhetetlennek tűnik.

Próbálkoztunk a telefonnal, de jelszó kellett volna hozzá, és néhány kísérlet után lemerült. Kiabáltunk és üvöltöttünk, amíg be nem rekedtünk. Nem jött más válasz, csak a saját gúnyos visszhangunk. Néha olyan érzés volt, mintha egy másik bolygón lennénk, ahol mérföldekre sincs más emberi lény. Közeledik a karácsony, emberek lehetnek odakint, akik minket keresnek, de ezt itt,

ahol ez a rettenetes, végtelen csend vesz körül bennünket, nehéz elhinni.

Szabadulásra nincs esély, ezért most csak próbálunk túlélni.

Addig rágtuk a körmünket, amíg vérezni kezdtek az ujjaink, aztán mohón szívtuk a vért. Hajnalban felnyaltuk a lecsapódott párát a csempékről, de még mindig mardosott az éhség. Beszéltünk arról, hogy megesszük a ruháinkat... de meggondoltuk magunkat. Dermesztő hideg van éjszaka, és csak a hitvány ruházatunk meg az összebújva őrzött melegünk óv meg bennünket attól, hogy a kihűléstől haljunk meg.

Csupán képzelődöm, vagy tényleg kevesebb meleget ad már az ölelésünk? Kevesebb biztonságot? Miután megtörtént, éjjel-nappal csüngtünk egymáson, azt akartuk, hogy a másik élje túl, rettegtünk magunkra maradni ezen a szörnyű helyen. Játékokkal ütöttük agyon az időt, elképzeltük, mit fogunk tenni, miután megjön a felmentő sereg – mit eszünk, mit mondunk a családunknak, mit kapunk karácsonyra. De ezek a játékok lassan megszűntek, ahogy felismertük, hogy szándékosan hoztak ide minket, és nem lesz boldog vég a számunkra.

– Amy?

Csend.

– Amy, kérlek, mondj valamit.

Nem néz rám. Nem szól hozzám. Örökre elveszítetem? Megpróbálok kitalálni, hogy mire gondolhat, de nem megy.

Talán már nincs mit mondani. Mindent megpróbáltunk, kitapogattuk a börtönünk minden négyzetcenti-

méterét, a menekülés módját keresve. Egyvalamihez nem értünk hozzá: a pisztolyhoz. Itt fekszik, és némán szólni nem tud bennünket.

Főlemelem a fejem, és rajtakapom Amyt, hogy azt nézi. Találkozik a tekintetünk, lesüti a szemét. Képes lenne rá? Két héttel ezelőtt kizártnak tartottam volna. De most? Törékeny dolog a bizalom – nehéz elnyerni, könnyű elveszteni. Már nem vagyok biztos semmiben.

Csak azt tudom, hogy az egyikünk meg fog halni.

4

Helen Grace könnyűnek és boldognak érezte magát, amikor kilépett a csípős hideg estébe. Lassított, és élvezte a pillanatnyi békét, körbehordozva derűs tekintetét a vásárlók sokaságán.

A southamptoni karácsonyi vásárra tartott. A WestQuay bevásárlóközpont déli szárnya mentén minden évben volt adventi vásár, ahol olyan eredeti, kézműves ajándékokat lehetett kapni, amelyeket nem találsz az Amazonon. Helen utálta a karácsonyt, de minden évben vett valamit Annának és Marie-nak. Ez volt az egyetlen élvezete az ünnepből, és a legtöbbet hozta ki belőle. Ékszereket, illatgyertyákat és más apróságokat vásárolt, de nem tartóztatta meg magát az ehető finomságoktól sem, legyen szó datolyáról, csokoládéről, egy szemérmetlenül drága karácsonyi pudingról vagy egy szépen csomagolt borsmentakrémes bonbonról, amit Marie különösen szeretett.

Felült a Kawasakijára a WestQuay parkolójában, átrepesztett a forgalmas belvároson, és délkeletnek vette az irányt Westonba. Az izgalom és a jó mód felől a szegénység és a kilátástalanság felé, amelyet ellenállhatatlanul vonzott magához az itteni látképet uraló öt monolitikus toronyház. Éveken át ezek köszöntötték a tenger felől Southamptonba érkezőket, és annak idején meg is érdemelték ezt a tisztességet impozáns, futurisztikus és optimista látványukkal. De a jelenük már nagyon más történet.

A Melbourne Torony volt köztük messze a leglepatantabb.

Négy évvel ezelőtt egy illegális droglabor felrobbant a hatodik emeleten. Óriási pusztítást végzett az épület szívében. A önkormányzat ígéretet tett az újjáépítésre, de a recesszió keresztülhúzta a terveket. Papíron még mindig renoválásra várt, de már senki sem hitte, hogy valaha is sor kerül rá. A ház tehát úgy maradt, ahogy volt, sérülten és elhanyagoltan, a lakók túlnyomó többsége elköltözött. Most drogosok, házfoglalók és hajléktalanok tanyáznak benne, akiknek nincs hová menniük. Ocsmány, sorsára hagyott hely lett.

Helen biztonságos távolságban parkolta le a motort, és gyalog folytatta útját. Nők nem nagyon járkálnak itt egyedül sötétedés után, de Helen soha nem aggódott a biztonságáért. Ismerték itt, és az emberek inkább kitértek előle, amit ő a legkevésbé sem bánt. Ma este minden csendes volt, csak néhány kutya szaglászott egy kitégett autóröncs körül, s Helen az eldobált fecskendőket és óvszereket kerülgetve belépett a Melbourne Toronyba.

A negyedik emeleten megállt a 408-as lakás előtt. Egykor kellemes, kényelmes önkormányzati lakás volt, de most úgy nézett ki, mint a Fort Knox. A bejárati ajtón lakatok és záruk, sőt egy vasrács is, szintén lelakatolva. A szemét falfirkák – nyomi, retardált, kripli – sejteni engedték, miért van szükségük a lakóknak az extra védelemre.

Ez volt Marie és Anna Storey otthona. A súlyosan fogyatékos Anna nem tudott beszélni, önállóan enni, sem vécét használni. A most tizennégy éves lány mindenben

a középkorú anyjára szorult, aki megtette, amit lehetett. Segélyből és adományokból éltek, a Lidlben vették az élelmiszert, és spóroltak a fűtésen. Jól ellettek volna így – ezeket a lapokat osztották nekik, és Marie nem volt panaszkodós fajta –, de itt jöttek a képbe a helyi bunkók.

Hogy nem tudták mivel elütni az időt és csonka családban nevelkedtek, az nem mentség. Ezek a kölykök egyszerűen mocskos gazemberek voltak, akik élvezettel zaklattak, aláztak és támadtak meg egy védtelen nőt és gyereket.

Helen onnan tudta mindezt, hogy különleges érdeklődést tanúsított irántuk. Az egyik suttyó – egy Steven Green nevű pattanásos bűnözőpalánta, aki kimaradt az iskolából – megpróbálta felgyújtani a lakásukat. A tűzoltók még időben érkeztek, így csak az előszobát és a folyosót érte kár, de Marie-ra és Annára szörnyű hatással volt az eset. Szabályosan rettegtek, miközben Helen kikérdezte őket. Ez gyilkossági kísérlet volt, amiért felelnie kellett valakinek. Helen mindent megtett, de az ügy el sem jutott a bíróságig, mert nem voltak tanúk. Helen unszolta Marie-t, hogy ne maradjon itt tovább, de az aszszony megmakacsolta magát. Ez a lakás volt az otthonuk, és a mozgáskorlátozott Anna igényei szerint alakították ki – miért kellene elköltözniük? Marie minden nélkülözhetőt eladott, hogy erődítménnyé tegye a lakást. Négy év múlva felrobbant a droglabor. Azelőtt működött a lift, és a 408-as lakás alapjában véve egy boldog otthon volt. Most már börtön.

A szociális szolgálatnak ki kellett volna járnia, rajtuk tartania a szemét, de úgy kerülték ezt a helyet, mint

a pestist, így a családlátogatások a legjobb indulattal is szórványosnak voltak mondhatók. Helen viszont, akinek nem sok dolga volt odahaza esténként, időről időre benézett hozzájuk. És éppen ott volt, amikor Steven Green meg a bandája visszatért, hogy befejezze, amit elkezdett. A srác szokás szerint be volt löve, és egy házilag készült gyújtóssal megpróbált belobbantani egy benzines kannát. Nem járt sikerrel. Helen gumibotja a könyökére sújtott, majd a nyakára, és a fiú elterült a padlón. A többieket is váratlanul érte egy zsarú felbukkanása, és eldobva a Molotov-koktéjjaikat menekülőre fogták. Volt, aki meg tudott szökni, és volt, aki nem. Helent kiképezték arra, hogyan kell elgáncsolni a menekülő gyanúsítottakat. Elhárította a támadást, és nem sokkal később elégtétellel nyugtázhatta, hogy Steven Green és három közeli barátja jelentős börtönbüntetést kapott. Néhány esetben nem hiába dolgozott.

Helen leküzdötte a borzongását. A lepukkant folyosók, a nyomorult életek, a falfirkák és a mocskok túlságosan is emlékeztette a saját gyerekkorára, ezért keltett benne ilyen reakciót. Erősen küzdött, hogy elnyomja az akaratlanul felidéződő emlékképeket. Most Marie és Anna kedvéért volt itt – ma nem hagyhatta, hogy elrontsák a kedvét.

Háromszor kopogott – ez volt a megbeszélte jelük –, és hosszas zárörgés után feltárult az ajtó.

– Önök rendeltek ételt? – próbálkozott Helen.

– Kopjon le – érkezett rá a megjósolható válasz.

Helen mosolygott, amikor Marie kinyitotta a külső vasrácsot, hogy beengedje. Már is meghátráltak a sötét

ECC, PECC

gondolatok – Marie „meleg” fogadtatása mindig megtette a kívánt hatást.

Odabent Helen átadta az ajándékait, cserébe megkapta az övét, és szent volt a béke. Egy rövid pillanatra a 408-as lakás menedékké vált egy sötét és erőszakos világban.

5

Zuhogott az eső, elmosta a könnyeit. Megtisztító érzésnek kellett volna lennie, de nem volt az – ezen már rég túllépett. Eszelősen vetette bele magát az erdő gubancos aljnövényzetébe, nem tartva semmilyen irányt. Csak hogy menjen. El innen. El. El.

Tüskék karmolták az arcát, kövek horzsolták fel a lábát. De ment tovább. Kétségbeesetten kutatott valami után a tekintete, de nem látott mást, csak a fákat. Egy pillanatra szörnyű gondolata támadt: Angliában van egyáltalán? Segítségért kiáltozott, de erőtlen volt a hangja, berekedt torka nem működött rendesen.

A Sampson Téli Csodavilágában a családok türelmesen vártak a sorukra a Mikulás Barlangja előtt. Az egész hely nem állt másból, mint néhány sietősen felhúzott sátorból, de a gyerekek élvezték. A négygyerekes Freddie Williams éppen beleharapott a szezon első húsos pitéjébe, amikor meglátta a lányt. Kísértetiesnek tűnt az esőfüggönyön át. Freddie keze a pitével megállt a levegőben, ahogy a lány lassan, de elszántan sántikált előre, Freddie-re függesztve a tekintetét. Ha jobban megnézte, nem is kísérteties volt, hanem szánalmas – véresen és holtápadtan vonszolta magát előre. Freddie látni sem akarta – elmebetegnek vélte –, de a földbe gyökerezett a lába, lebénította a lány eszelős tekintete. Az utolsó pár métert gyorsabban tette meg, mint várni lehetett, és Freddie hátratántorodott,

amikor hirtelen a karjába vetette magát. A húsos pite a levegőbe repült és egy tócsa közepében landolt.

A létesítmény irodájában, takaróba bugyolálva sem látzott kevésbé örültnék. Nem mondta meg, hol járt vagy honnan jön. Mintha még azt sem tudta volna, milyen nap van ma. Csupán annyit sikerült kiszedni belőle, hogy Amynek hívják, és ma reggel meggyilkolta a barátját.

Helen beletaposott a fékbe, és megállt a southamptoni Központi Rendőrkapitányság előtt. A város és a dokk fantasztikus látképét uraló futurisztikus üveg- és mész-kőépület fölébe tornyosult. Mindössze egy-két éve adták át a minden tekintetben impozáns irodaházat. Modern fogda, kihelyezett ügyészség, a tolvajokat és betörőket elriasztó új technológiát, a SmartWater láthatatlan festéket tesztelő részleg is tartozott hozzá, így egy helyen volt mindaz, amire egy mai zsarunak szüksége lehet. Helen leparkolt és bement.

– A munkahelyeden pihened ki magad, Jerry?

Az ügyeletes őrmester felriadt szendergéséből, és igyekezett szorgalmasnak látszani. Egy kicsit mindig kihúzták magukat ültükben, amikor Helen megjelent. Nem csak azért, mert detektív felügyelő; az is benne volt, ahogyan viselkedett. Amikor a 183 centi magas nő a bőr motoroszszerkójában belépett az épületbe, hivatástudat és energia sugárzott belőle. Sohasem késett el, soha nem volt másnapos vagy beteg. Olyan ádázul adta át magát a munkájának, amiről a többiek legfeljebb álmodhattak.

Helen egyenesen a súlyos bűncselekmények csoportja irodái felé vette az irányt. Southampton eme zászlóshajója lehetett forradalmian új, de a város, amelyre felvázolt, változatlan maradt. Helen átfutva az eseteken röviden elmerengett az ismerős kiszámíthatóságon. Egy gyilkosságba torkolló családi vita – két pocskba ment élet és egy állami gondozásba került kisgyerek. Gyilkossági kísérlet egy Saints-rajongó ellen a vendégcsapat Leeds United szurkolói részéről, és a legújabb ügy: egy 82 éves férfi brutális megölése egy félrement utcai rablótámadásban. Az elkövető a tetthelyről menekülve eldobta a lopott pénztárcát, amelyen azonban ott hagyta az ujjlenyomatait, lehetővé téve a gyors azonosítást. A tettes nem volt ismeretlen a southamptoni rendőrség előtt: egy a bűnöző aljanépből, aki egy gyanútlan családra támadt a karácsonyi sokadalomban. Helennek ma délelőtt kell ismertetnie a részleteket az ügyességgel. Azzal az elhatározással nyitotta ki az aktát, hogy cáfolhatatlan vádiratot nyújt be a piti gazember ellen.

– Ne merülj bele túlságosan. Sürgős munka lesz.

Mark Fuller, Helen nyomozó őrmestere közeledett. A jóképű és tehetséges zsarú már öt éve dolgozott vele szoros együttműködésben. Gyilkosság, gyermekrablás, nemi erőszak, prostitúcióra kényszerítés – számtalan csúnya ügyben volt a segítségére, és Helen megtanulta, hogy mindig számíthat az elkötelezettségére, az intuíciójára és a bátorságára. Ám közbejött egy zűrös válás, így az utóbbi időben Mark hanyaggá és megbízhatatlanná vált. Helent erősen lehangolta, hogy megint megérezte rajta az alkohol szagát.

– Egy fiatal lány azt állítja, hogy megölte a barátját.

Mark kivett egy fotót az aktából, és átnyújtotta Helennek. A jobb felső sarokban ott volt az Eltűnt személyek osztályának pecsétje.

– Az áldozat neve Sam Fisher.

Helen rápillantott a jóképű fiatalember fényképére. Nyílt, optimista, talán egy kicsit naiv tekintet.

Mark várt egy másodpercig, hogy Helen megvizsgálhassa a fotót, aztán átadott egy másikat.

– Ő pedig a gyanúsítottunk. Amy Anderson.

Helen nem tudta elrejtteni a meglepődését, amikor kézbe vette a képet. Egy gyönyörű, bohém lány – nem lehetett több huszonegy évesnél. Hosszú haj, kobaltkék szem és finom metszésű ajkak, maga a megtestesült fiatal-ság és ártatlanság. Helen már vette is a blézerét.

– Menjünk.

– Akarsz te vezetni, vagy...

– Igen.

Szótlanul tették meg az utat a parkolóig. Menet közben Helen magához szólította a beosztott nyomozót, aki az Eltűnt személyek osztályával tartotta a kapcsolatot. A fékezhetetlenül eleven Charlene „Charlie” Brooks jó zsarú volt, szorgalmas és lelkes, de semmi áron nem volt hajlandó rendőrhöz illően öltözködni. Ma például feszes bőrnadrágot viselt. Helen hatáskörén kívül esett, hogy utasítsa a helyes öltözködésre, pedig erős kísértést érzett rá.

A kocsiban még erősebben érződött Mark leheletén a pállott alkoholszag. Helen vetett rá egy oldalpillantást, mielőtt letekerte az ablakot.

– Mi az, amit tudunk? – kérdezte.

Charlie már nyitotta is ki az aktát.

– Amy Anderson. Valamivel több mint két hete jelentették be az eltűnését. Egy londoni koncerten látták utoljára. December másodikán e-mailt küldött az anyjának, hogy stoppal indulnak haza Sammel, és éjfél előtt otthon lesz. Azóta nem adott életjelet. Az anyja telefonált be.

– És aztán?

– Ma délelőtt bukkant fel a Téli Csodavilágban. Azt mondta, hogy megölte a barátját, de ezen túl semmit. Egy szót sem szólt többé.

– És hol volt egész idő alatt?

Mark és Charlie egymásra nézett, és végül Mark válaszolt:

– Erről annyit tudunk, mint te.

A Téli Csodavilág parkolójába hajtottak, és bementek a létesítmény irodájába. A lepattant faházba lépve Helent sokkolta a látvány.

A takaróba burkolózó fiatal lány elvadultnak, bomlottnak és rettenetesen soványnak tűnt.

– Helló, Amy. Helen Grace felügyelő vagyok, de szólítson csak Helennek. Leülhetek ide?

Semmi válasz. Helen óvatosan leereszkedett a szemben álló székre.

– Samról szeretnék magával beszélni. Rendben van?

A lány felpillantott, és eltorzultak a vonásai a rettegéstől. Helen feszülten tanulmányozta a megviselt arcot, összehasonlítva gondolatban a korábban látott fotóval. Ha nem lett volna az átható pillantású kék szem és az a régi

sebhely az állán, nehéz lett volna azonosítani. A fényes haj most fakó, zsíros csomókban tapadt a fejére. Hosszú és mocskos volt a körme. Az arca, a keze, a lába úgy festett, mintha maga intézte volna el egy önpusztító rohamában. A szagáról már nem is beszélve. Édeskés, viszszataszító bűz.

– Meg kell találnom Samet. Meg tudja mondani, hogy hol van?

Amy becsukta a szemét. Egyetlen könnycsepp gördült alá és futott le az arcán.

– Hol van Sam, Amy?

Hosszú csend, és végül halk suttogás:

– Az erdőben.

Amy kategorikusan megtagadta, hogy elhagyja a faház menedékét, ezért Helennek kutyát kellett kérnie. Hátrahagyta Charlie-t, hogy vigyázzon a lányra, és magával vitte Markot. Simpson, a retriever megszagolgatta a vérfoltos rongyokat, amelyek egykor Amy ruhái voltak, aztán bevetette magát az erdőbe.

Nem volt nehéz kideríteni, honnan jött a lány. Vakon csörtethetett a fák között, és nagy lyukak maradtak utána a sűrű aljnövényzetben. Ruhafoszlányok, bőrcsafatok jelezték az útját. Simpson ezeknél elidőzött, szagolgatta a bozótot. Helen tartotta vele a lépést, és Mark is igyekezett, nem akarta, hogy egy nő lekörözze. De lihegett és alkoholt verítékezett.

Feltűnt a magányos építmény. A községi uszoda, amely már rég pusztulásnak indult, s most a hajdani boldog idők szomorú mementójaként árválkodott. Simpson kaparni kezdte a lelakatolt ajtót, aztán megiramodott, körbero-

hanta az épületet, és végül egy törött ablaknál állapotodott meg. Friss vér festette meg az üvegcserepeket. Megtalálták Amy rejtékhelyét.

Nem volt könnyű bejutni. Hiába romlott le az épület, gondosan lezárták minden lehetséges be- és kijáratát. De ki ellen védték? Senki nem lakott a környéken. Végül kifeszítették a zárat, és kezdetét vehette a szokásos balett: steril mamuszt húzva a cipőjükre csúszkáltak végig a padlón.

És ott volt a fiú. Négy és fél méterrel alattuk feküdt a műugrómedence alján. Rövid keresgélést követően találtak egy hosszú létrát, Helen lemászott a medencébe, és szemtől szembe került Amy barátjával. Rendes kölyök volt, akinek bérelt helye van egy ügyvédi munkaközösségben, de ezt meg nem mondta volna az ember ránézésre.

Mert úgy festett, mint egy öreg alkesz, akire az utcán találnak rá holtan. A ruháit vizelet és széklet szennyezte be, mocskos és repedezett volt a körme. És az az arc... A beesett, sovány arc a borzalmasan eltorzult vonásokkal félelmet, szenvedést és rettenetet fejezett ki. Életében jóképű és vonzó lehetett. A halál visszataszítóvá tette.